

Tóthné Kállai Klaudia - AZ ÚRRA VALÓ VÁRÁS

Én úgy érzem, legalábbis a személyes életemben, hogy Isten az órá való „várakozást” szeretné bennem kimunkálni. De valahogy az van bennem, hogy ez a gyülekezetre is érvényes.

A biblia nagyon sokat beszél a várakozásról, a Zsoltárok könyve tele van ezzel kapcsolatos igehelyekkel. Miután végig tanulmányoztam ezt a témát, rájöttem, hogy az áldások, ígéretek és Istennek a szabadításai nem tudnak rajtunk beteljesedni, ha nem tudunk az Úrra várakozni.

Nagyon sokszor halljuk – akár prédikációk közben is és néha felolvassák – hogy: „várd az Urat,” de mégsem tudjuk, hogy igazán mit jelent a bibliai várakozás.

Az igazság: Jézus

Isten ígéje fantasztikus. Isten úgy tervezte, hogy ha a Szellem által elkezdünk komolyan tanulmányozni egy bibliai igazságot, újabb és újabb igazságok nyílnak meg előttünk és ezzel egy láncreakció indulhat be az életünkben, titkokra jöhetünk rá és beteljesedik Jézus beszéde, hogy: „megismeritek az igazságot, és az Igazság megszabadít titeket.” Pontosabban eredeti jelentésében: „felszabadít benneteket.” (János 8,32)

Az igazság: rhéma!

Én úgy gondolom, erről beszél Pál, mikor kéri a Kolossébelieket, hogy imádkozzanak azért, hogy Isten nyissa meg (tárja fel) előtte az ige ajtaját (angolban: „Isten nyisson ajtót az üzenetünkért”), hogy szólhassa Krisztus titkát. Pontosán előtte mondja ezt:

„Az imádságban legyetek kitartók, éberek legyetek, virrasszatok abban hálaadással.”

Visszatérve tehát a János 8,32-höz, hogy: „megismeritek az igazságot és az igazság megszabadít, felszabadít benneteket.”

A zsidók nem értették mire gondolt Jézus, mikor ezt mondta nekik, ezért vitába szálltak vele, hogy ők soha életükben nem voltak rabok, ők Ábrahám magvai, stb... De Jézus folytatta: „aki bűnt cselekszik, rabszolgája a bűnnek, azért ha a Fiú tesz szabaddá titeket, valóban szabadok lesztek”.

Nem is tudták, hogy rabok, nem is ismerték szellemi-lelki állapotukat, mert nem ismerték Jézust, az Igazságot. Pontosán így telhetnek el hosszú évek a keresztyének életében, hogy nem tudnak növekedni, mert nem nyerték meg életük személyes csatáit, és talán nem is látják, hogy a bűnnek rabjai, nem látják, hogy miben kell változniuk, nem ismerik a szellemi igazságokat, mert nincsenek szoros kapcsolatban az Igazsággal. Lehet az is, hogy nincsenek bűnben, de nem keresik igazán az Urat.

Jézus megkérdezte akkor a zsidóktól: „miért nem értitek (ismeritek fel) az én beszédemet? Mert képtelenek vagytok(meg)hallani az én szómat (logosz).” (8,43)

(eredetiben: „vagy nem tudjátok meghallani a szavamat, vagy nem tudtok hallgatni a szavamra.” A „hallgatni” alapjelentésű „akúó” szó mind a kettőt, továbbá a szellemi észrevételt és felfogást is jelent)

Tehát ha nem töltünk minőségi időt az Úrral, nem tudjuk meghallani az Ő hangját, vagy pedig nem tudjuk elfogadni, amit mond. A Fiú, Jézus az igazság, és Ő az, aki meg tud minket szabadítani. Nélküle nem is tudjunk, hogy szabadulásra vagy változásra van szükségünk. Nélküle nem jövünk rá, hogy nem ismerjük az alapvető szellemi igazságokat, nem jövünk rá, hogy nem vagyunk vezetés alatt. Ő mindig olyan újabb és újabb igazságokat akar velünk megosztani, ami megszabadít.

Az igazság: megszabadít

Ő az abszolút Igazság, akivel ha intim közelségben, kapcsolatban vagyunk, ő elvezet minket az igazságra, rámutat állapotunkra, bűneinkre, vétkeinkre, akár mulasztásainkra, rhémákat (kijelentéseket) mutat az életünkkel kapcsolatban. Természetesen a pozitív dolgokat is elmondja az életünkről, tehát tanít, vezet minket, Ő általa szellemi ismeretekre teszünk szert. Őbenne folyamatos növekedés van, nincs stagnálás.

Mindezt azért mondtam el, a várakozás témája előtt, mert úgy hiszem, hogy rengeteg áldást amiatt nem tudunk élvezni, mert nem tudjuk az igazságot: „elpusztul népem, mert nem ismeri Istent”, nincs szellemi ismeret, kijelentés.

Tehát ha vesszük például a várakozást, egy hívő, akinek alig van valami ismerete, nincs kapcsolata Isten szellemével, mit tesz ilyenkor, ha ezt mondjuk neki, hogy várjon az Úrra? Egyáltalán tudja, hogy mit takar ez a szó? Micsoda erő van benne? Szerintem nem.

Valószínűleg elkezd dicsérni az Urat pár percig, és utána becsukja a szemét, és elkezd nyelveken szólni (jobb esetben) és utána elhallgat két percre. És miután nem történik semmi, feladja és abbahagyja. És meg fogja szokni, hogy nem szól hozzá Isten.

Szerintem, ha statisztikát készítenénk, megdöbbenék, hogy átlagban a keresztények mennyi időt töltenek az Úrra való várakozással, maximum pár percet szerintem.

Igazából nincs is tanítás erről. Így a hívők csak imádkoznak, beszélnek, és beszélnek Istenhez, elhadarják az imáikat, és nem várják a választ.

Pedig a várakozás legfőképpen ezt a célt szolgálja. Az imádság egy fajtája a várakozás.

És hogy én miért kezdtem ezt a témát tanulmányozni?

Tudtam erről a témáról, és gyakorlom is az Úrra való várakozást, de úgy hiszem, hogy az Úr szólt hozzám pár napja, hogy még többet várakozzak előtte. Mióta szabadságon vagyok, az Úrra való várakozásom egyre hosszabb lett, Mikor így várakoztam előtte, hallottam a szellememben ezt az ígét, hogy:

Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is, de akik az Úrra várnak, (kavah, vár sürgető elvárással) erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ézsaiás 40,30)

Ilyen fantasztikus gyümölcse van az Úrra való várásnak!

1. Erőt kapok, ha meg vagyok fáradva,
2. Még az erőtlenség is van ereje! És ezt megnöveli Isten, ha várok rá,
3. Megújulok,
4. Szellemben szárnyalni fogok, mint a sasok, egyre „messzebb a földtől”!
5. Nem lankadok el, nem tántorodok meg, és Isten természetfeletti ereje által nem fáradok el,
6. El kell viszont ismernem mindehhez, hogy „megfáradt, meglankadt” vagyok. Isten az alázatost emeli fel.

Vannak emberek, akik ezt sem tudják a büszkeségük miatt megtenni. Isten ereje csak akkor tud felemelni minket, ha elismerjük, hogy önmagunkban gyengék vagyunk. Jézus Máté 11,28-ban ezt mondja: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüldítelek benneteket (nyugalmat adok nektek).”

Ez is egy titok: gyengévé kell válnunk, hogy Ő erős lehessen bennünk. Az önmagában erősnek is gyengévé kell válnia!

Csak így jöhet ránk az erő! Valami fantasztikus történik, amikor az ember megalázza magát, elismeri, hogy gyenge, erőtlen, hogy kudarcot vall, és nem döngeti a mellét, hogy Ő jól csinál mindent, pláne ha ezt emberek előtt is be tudja ismerni.

„de azt mondta nekem: „Kegyelmem elég neked, mert hatalmam erőtlenségben lesz teljessé.” Nagy örömmel dicsekszem hát erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus hatalma sátorozhassék rajtam. Ezért gyönyörködöm a Krisztusért szenvedett erőtlenségekben, bántalmazásokban, kényszerítésekben, üldöztetésekben, szorult helyzetekben, mikor ugyanis erőtlen vagyok, akkor vagyok hatalmas. (2.Kor. 12,9-10)

Néhány sorban, az Ézsaiás 40-ben micsoda igazságok „rejtőznek”!

Megláttam, hogy az ifjakról írja, hogy meglankadnak, megtántorodnak! Tehát Isten ereje szabadul fel egyrészt, amikor megtanulunk várakozni előtte! Az érzelmeink megújulnak, és a szellemi-lelki

gyengeségeinket elveszi az Úr, és a pszichénk is erőre kap. A várakozás alatt a szellemünk megerősödik, így a lelkünk és testünk a szellem uralma alá kerül egyre jobban. A szellemünk ad erőt a testünknek, lelkünknek.

Én személy szerint jó ideje azt teszem, hogy sokkal kevesebbet imádkozom, és ezzel arányosan sokkal többet várakozok az Úr előtt. Ő tudja az én szükségemet, gondjaimat, problémáimat. Ő nem erre kíváncsi. A fejem hajszálainak a számát is tudja. Ő azt akarja, hogy a jelenlétében időzzek, és ott formálódjak az Ő képére, ott akar hozzám szólni, ott akar és tud megvigasztalni, ott van az a hely is, ahol az ego megtörik, ott tud kijelentéseket is szólni hozzám.

Tehát mikor Isten azt mondja különböző helyeken, hogy imádkoznunk kell, az Úrra való várakozás is benne van a pakliban. Dávid mennyire tudta ezt!

Saul üldözéseit nem bírta volna ki, ha nem időzött volna rengeteget Isten jelenlétében és nem várakozott volna előtte. Ez adta neki az erőt. Mikor nyomorúságban volt, akkor is Isten a várakozás miatt erősítette meg.

Néhány igehely:

„Senki sem szégyenüljön meg, aki téged vár, szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled. Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. Vezess engem a te igazságodban, és taníts engem. Mert te vagy az én szabadító Istenem. Mindennap várlak téged.” (Zsolt. 25)

Mindennap várjuk mi is Istent? Nem azt mondta Dávid: Mindennap imádkozom hozzád. Elképzelhetetlen Isten vezetése alá menni, ha nem várakozunk rá. Dávid jól tudta ezt. Tudta, hogy tanítás alá kell mennie, és ezért várakoznia kell Istenre, hogy meghallja Őt. Azaz vezetéshez jutunk a várakozás alatt.

És itt a kérdés:

- Elhisszük, hogy Isten tud hozzánk szólni?
- Elhisszük, hogy Isten akar hozzánk szólni?

Ez egy nagyon fontos kérdés, mert lehetséges, hogy ezért nem várakozol előtte. El sem hiszed, hogy szólni fog. Nem csak a te hibád. Valószínűleg nem tanítottak erről minket. Még a pásztoraink sem beszéltek erről, hogy hallották Isten hangját, ahogy közösségben voltak vele. Lehet, hogy csak a pitvarig méysz, hálát tudsz adni, dicsérni is tudod Őt, de nem tudod már imádni Őt. Valljuk be őszintén, erre nem nagyon tanítottak minket. Erre csak a Szent Szellem tanított meg minket az évek alatt, és nem vezetők. Hogyan? Mert annyira vágytunk Rá, annyira éheztek Őt, hogy Ő elkezdett tanítani minket az imádról.

Az imádó tud várakozni

Isten Szelleme elvezet minket minden igazságra!

Vallásos erők azt suttogják az ember fülébe, hogy Isten már nem úgy működik, mint régen, már nincsenek jelek, és csodák, már nem úgy szól, mint akkor. Hazugság. Az ördög hazugsága és csalása, hogy az emberek ne keressék buzgóban Istent, ne várakozzanak Őelőtte, hogy meghallják a hangját.

Ha ilyen van bennünk, nem mehetünk tovább, ha ezt nem tagadjuk meg. A vallásos hazug szellemeket ki kell üzni. Ezek a vallásos erők azok, amik az embereket elidegenítik Isten jelenlététől, az Ő hangjától. Nekünk nem vallás kell, hanem Jézus szava:

„Az én juhaim hallják az én szavamat és én ismerem őket, és követnek engem.”

A vallásos erők nem úgy működnek csak, hogy elhangzanak ilyen jellegű tanítások, amiben tagadják Isten erejét, hanem nem beszélnek róla, és így ezek az erők meglepednek az emberen. Amikor nem beszélünk ilyen szellemi igazságokról, például hogy halld meg az Úr hangját, lehet hallani az Úr hangját stb., akkor ez tagadást jelent! Megtagadjuk az ige erejét! Ha valaki hisz valamilyen igazságban, az beszélni fog róla.

Mit hoz még a várakozás?

„Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.” (Zsolt. 40)

Szabadulást! A pusztulásból, a nyomorból hoz ki Isten minket, ha várakozunk előtte!

„Várom a Te szabadításodat, Oh Uram!”(Zsolt. 119,166)

Mikor várakozunk előtte buzgón, Ő megerősít minket, sziklára kerülünk. És mit még? Ez a kedvencem: új dalokat kapunk az Úrtól! Halleluja!

Pontosan így történt Velem is. Senki nem tanított engem, hogyan kell dalt kapni, fogalmam sem volt, hanem elsajátítottam ezt a titkot, és várakozni kezdtem tavaly előtte, nagyon sokat. És megtörtént. Isten megjutalmazott dallal, és azóta is történik ez. Igaz, nem azért várakoztam, hogy dalt kapjak, nem ez vezérelt, hanem az Ő személye! Az igazi imádás az, amikor nem azért megyünk Isten elé, hogy kapjunk Tőle, hanem hogy mi adjunk neki! Tehát most az imádról beszélek, nyilván kérünk is Istentől dolgokat, de szerintem nem az imáadásban.

Ha még mindig csak a kívánságainkat mondjuk Istennek, és ezek jönnek ki belőlünk, akár az önző vágyaink, jó, ha tudjuk: ez nem az imáadás atmoszférája még!

Ha várakozol az Úrra és a Szent Szellem jelenlétében vagy, az is megtörténhet, hogy dalt kaphatsz!

Pontosan itt, a 40-es zsoltárban beszél a továbbiakban Dávid arról, hogy Isten „felnyitotta az Ő füleit”, így értette meg, hogy Isten nem gyönyörködik az áldozatokban, hanem ez alatt a várakozás alatt munkálta ki benne Isten, hogy Isten akarátát akarja.

„Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van.” (Ézs. 40,9)

Hallani kezdünk a várakozás alatt, a szellemünk megérte, hogy Isten akarata a legfontosabb!

Egy másik zsoltár:

„Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani.” (Zsolt. 130)

Ígéret, várakozás, lélek.

Hogyan kapcsolódik ez össze? Nagyon örültem ennek, mikor ezt megláttam.

Megint egy kérdés:

- Vajon a keresztény életünk folyamán, mióta megtértünk, hány imakérésünket feledtük el, adtunk fel?
- Hány ígéretet felejtettünk el? Egyáltalán mi vannak az ígéreteinkkel?

Ez a zsoltár egy nagyon buzgó várakozásról beszél. Mint az örök a reggelt, úgy várta Istent. És kétszer szerepel ez a mondat, nem tévedés. Ez egy nagyon erőteljes várakozás. A lelkünk várakozik Istenre. Milyen állapotban van a lelkünk? Mivel van tele? A legfantasztikusabb állapot az, amikor a lelkünk is tudja várni az Urat, és vágyódik Isten után, és az Ő ígéretei után. Dávid mindig szólt a saját lelkéhez is.

Jézus azt tanítja, hogy a „szellem kész, de a hústest erőtlén.”

Eredetiben a jelentései: készséges, vágyakozó, kívánczó, kedve van, vágyódik megtenni valamit, buzgó, lelkes, bátor, harcra kész.” Erre az ígére mindjárt vissza fogok térni.

Azt kell megértenünk, hogy ha Isten azt mondja, hogy várakozzunk valamire, akkor az nála soha nem passzív várakozást jelent. Ez egy titok.

Az Úrra való várásban bizalom, kitartás, állhatatosság van.

Dutch Sheets segítette ezt megérteni a Közbenjáró Imádság című könyvében. Azt mondja, hogy három ószövetségi szó van, amelyek az Úrra való várást jelentik, annyira örültem, mikor erről olvastam és megerősített engem ebben a látásban. Ezt csak szellemben éreztem, hogy ilyen a várás, de nem tudtam az eredeti jelentését. Mind a háromnak más jelentésárnyalata van.

- Az első szó a „dumijah”, azt jelenti, hogy halkán várunk, csendes bizalommal. Ez az Úrba helyezett erős, nyugodt, csendes bizalmat jelent. (Zsolt. 62. „Csak Istenre vár csendben a lelkem, tőle kapok szabadulást.”)
- A második szó a „hakah” azt jelenti, hogy „kötődik” vagy „vágyódik”, Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk, és pajzsunk” (Zsolt. 32) Ezt érezte Dávid is, amikor azt mondta, hogy „szomjazik Istenre a lelke (Zsolt. 42,3, 63,2)
- A harmadik szó, a „kavah”, azt jelenti, hogy „vár, sürgető elvárással” Azt is jelenti, hogy „valamit összecsavarással vagy egybefonással összeköt” Tehát: sürgető elvárás és egység, kapcsolódás, összefonódás.

Az alábbi versekben ez szerepel:

„Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék a szíved és várjad az Urat. (Zsolt. 27,14)

„De akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek.. (Zsolt. 40,31)

Tehát összefoglalva:

Csendes várakozás, erős nyugodt bizalommal, vágyódás Isten jelenlétére és erősen várakozni rá, készülni, a szíveink összefonódásából fakadó egyesülésre. És ez az, ami képessé tesz minket, hogy örököljük az ígéreteket.

Akik az Úrra várnak, azok örökölnék. Az „örököl” szó a jares, amit a „birtokol” szóval is fordítanak. Tehát nemcsak örökölnék, hanem birtokolunk!

Vissza kell emlékeznünk Isten ígéreteire, és buzgón várni ezeket! Ő nem ember hogy hazudjon, ha ígért valamit, azt beteljesíti! A hit hősei vártak.

A Zsidó levél 6. Fejezetében ezt írja a Biblia:

„Ám azt kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanezt a serénységet tanúsítsa mindvégig, hogy a reménység teljes bizonyosságára jussatok, hogy ne legyetek restek, hanem azoknak utánzóí, akik hiten és hosszútűréssel át az ígéreteket örökrészül fogják kapni.”

Ezek után Ábrahámra céloz a levél írója, Ő az egyik példánk. Ő „hosszútűrő” volt és elnyerte az ígéreteket. Mindvégig kitartott Isten ígéretei mellett.

A reménység az várakozás. És az igazak várakozása öröm.

Gát a várakozásban: saját testem

A 37-es zsoltár arról beszél, hogy:

„csillapodjunk le az Úrban, várjuk Őt, ne bosszankodjunk arra, akinek útja szerencsés, szűnjünk meg a haragtól, hagyjuk el heveskedéseinket, ne bosszankodjunk, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat várják, öröklék a földet. Egy kevés idő még és nincs gonosz, nézed a helyét és nincsen ott.”

A testünk. Az Úrban való várásban, harc is van. Az ördög nem bírja a várakozó, állhatatos, kitartó keresztényeket.

Ami miatt nem tudunk várakozni az Úr előtt, az legfőképpen az ótermészetünk „bűne”. Akik nem tudnak leszámolni a testükkel, kívánságokkal, azok nem tudnak várakozni Istenre. De még emberekre sem tudnak várni. Mindent azonnal akarnak. A jellemükben nem tudott kifermálódni a Szellem gyümölcse. Aki várakozni tud, az békességben is van. Szelíd is egyben. Ez egészen biztos.

Abban is biztos vagyok az igazi várakozó szívet a Szent Szellem tudja kimunkálni bennünk. Ő a kulcs a szellemben való járáshoz. Ha valaki jó kapcsolatban van a Szent Szellemmel, akkor Ő úgyis el fogja vinni erre az igazságra, és várakozni tanít.

Egyébként egy keresztény alaptermészetében benne kellene lennie a várakozásnak. Hisz Jézust vissza kell várnunk! Békességes tűréssel!

„hogy kell várnotok, sőt siettetnetek az Isten napjának megjelenését, mely miatt az egek égve feloldódnak majd s az elemek égve megolvadnak. Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben igazságosság lakik.” (2,Péter 3,12-13)

„s a mennyekből a Fiát várjátok, kit ő a halottak közül feltámasztott, tudniillik Jézust, ki minket az eljövő haragból kiragad.” (1.Thess. 1,10)

A várakozás kapcsolatban van a hitünkkel. Ha nem tudunk várakozni kitartóan az ígéreteinkre, akkor nem állunk hitben. A várakozás egy tükör színe.

Pál ezt mondja a Galata levélben: „Mi ugyanis Szellem által hit alapján várjuk az igazságosság reményességét.”

Tehát odajutottam, a test megfeszítéséhez.

Látást kaptam erről...

Ez minden keresztény felelőssége. Ezek nélkül nincs kereszténység. Nincs szellemben való járás.

Tegnap, ahogy nagyon sokat vártam az Úrra, több órát, hirtelen elkezdtem imádkozni, hogy vigyen az Úr a kertbe, és érezhessem az illatát.

Eszemben sem volt hogy ilyet kérjek, csak úgy kijött belőlem több, mint kétórai várakozás után.

Megint várakoztam, de már nem kellett addigra sokat várakoznom, ahol hallottam tisztán a belsőmben:

„vigyázzatok és imádkozzatok, mert a szellem kész, de a hústest erőtlen.”

Van úgy, hogy az ember egészen biztos abban, hogy az Úr szól, és nem maga képzeleg. Ilyenkor már az ember „üresben van.

Éreztem, hogy az Úr adja, hisz már vezetés alatt voltam, az előtte lévő két napban, és az Úr a várakozásról tanított. Odalopoztam a Bibliában, elolvastam kétszer, háromszor is a történetet, több evangéliumban is, és akkor vettem észre, hogy a Gecsemáné kertjében történt mindez. Az jött ki belőlem, hogy a kertbe vigyen az Úr (valószínűleg nyelveken szólás magyarázata által jöhetett ez akkor) és elvitt a Gecsemáné kertbe, a meghalás kertjébe.

Betöltött a Szent Szellem nagyon, ahogy ezt megértettem.

Még akkor azt hittem, hogy az Éden kertje lehet ez, és már áradoztam a kert illata után. Az Úr viszont mást akart. Más kertet mutatott, és más illatot, a „halál illatát.”

Jézus ugyanazokat vitte a Gecsemáné kertbe, akik fenn voltak vele a megdicsőülés hegyén, Pétert, Jánost, Jakobot.

És ez így van rendjén. Aki részesül Jézus dicsőségében, az a szenvedéseiben is részesül.

Vigyázz, mikor felkerülsz a hegyre, tudd, hogy nem mindig leszel ott, Jézussal szenvedni is kell. És Ő visz el a Gecsemáné kertbe.

Fantasztikus a megdicsőülés hegyén lenni Vele, viszont ha a Gecsemáné kertbe visz, oda is menni kell. Ez nem olyan fantasztikus már. De Ő arra vágyik, hogy vele együtt szenvedjünk. Ő letette az akaratát ott. És hogy miért vitte fel Péteréket? Egyrészt akarta, hogy tanúi legyenek Péterék a szenvedésének, sőt imádkozzanak ők is érte.

„A köztetek lévő presbitereket, mint presbitertársuk, és mint a Krisztus szenvedéseinek tanúja, valamint a leleplezendő dicsőségnek részese, kérélem: Ne kényszerből, hanem önként legeltessétek Istennek köztetek lévő nyáját...”

Az 1.Péter 5,1-ben ezt mondja Péter.

Elgondolkodtató ugye, hogy Jézus nem mondta azt nekik, hogy: „nem akarom, hogy lássátok, hogyan szenvedek, ne gyertek velem”

Sőt arra kérlek benneteket, ne gyertek majd el a kereszthez, mert nem akarom, hogy sérüljete, ahogy láttok engem vérezve, megkorbácsolva, és felfeszítve a kereszten”

Nem! Látnotok kell a szenvedésemet! Ha nem látod a keresztet, nincs közöd hozzám! Egy kereszténynek mindig maga előtt kell látnia a keresztet, a Gecsemáné kertben történt szenvedést. Ez az, ami nem tud minket

büszkévé tenni, ez az ellensúly akkor, ha látjuk, hogy a kenet működik az életünkön. Szenvedés és dicsőség együtt!

Amikor kezdjük elfelejteni Jézus szenvedését, kereszthalálát, akkor az Isten dicsőségéből saját magunk dicsősége lesz.

Ha érezzük, hogy ez elhomályosul a szolgálatunk alatt, vigyázzunk és újból térdeljünk le az Úr előtt.

Azt akarta, hogy ők is letegyék az akaratukat, mindent letegyenek. Jézus bennük is el akart végezni valamit. Azt, amit saját maga is megtett.

Ne legyenek hiú ábrándjaink. Ha Isten elhív minket, meg kell tennünk, amit neki meg kellett tenni. Nyilván nem kell fizikai értelemben a keresztre felmennünk, de meg kell halnunk nekünk is.

Tehát Jézus felvitte őket, egy picit előre ment tőlük, és ott elkezdett könyörögni. Ezek után visszament a tanítványokhoz és aludva találta őket. És szavai súlyosak voltak:

„Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem?”

(Azaz: Ennyire nem volt erőtök egy órát se virrasztani velem?)

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok,

(Virrasszatok és imádkozzatok, hogy ne kerüljetek megpróbáltatásba),

A szellem ugyan kész, de a hústest erőtlenségre.”

Összesen háromszor történt ez meg, a tanítványok meg aludtak.

Ezek a szavak olyan erősen megérintettek, mintha nekem mondta volna Jézus személyesen. Dühös lettem magamra. Jézus akarja, hogy ott legyek Vele! Én nem aludhatok!

Az Ő hívása a Gecsemáné kertbe is szól! Emiatt további három órát várahoztam az Úrra!

Meg vagyok hívva, és Te is meg vagy hívva!

Azt kell tennünk, mint Jézusnak. Mert ez az Ő akarata.

Meg kell értenünk, hogy szenvedések által lehetünk mi is tökéletesek, ahogy Jézus. A testünket, lelkünket alá kell rendelnünk a szellemünknek.

A szellem kész, de a test erőtlenségre. Ahogy korábban is írtam, eredetiben ez van:

A Szellem, vágyakozó, kíváncsi, kedve van, vágyódik megtenni valamit, buzgó, lelkes, bátor, harcra kész.

Tehát nem a szellemünkkel van a gond, hanem a testünkkel. A test az erőtlenségre. De a szellem fantasztikus, mi egy szellem vagyunk az Úrral. Nem kell szellemivé válnunk, hanem a testünket kell megfeszíteni. Már szellemiek vagyunk! Gondolkodásunkat meg kell változtatni ezen a téren is.

Ezért az imádság, a virrasztás, a várahozás az, ami megtöri a testi motívumainkat, így tanulhatjuk meg a várahozást.

Kérjük a Szent Szellemet, hogy munkálja ezt bennünk, és ne keményítsük meg a szívünket, amikor halljuk Jézustól, hogy még egy órát sem tudtok velem virrasztani?

Legyen életmódunkban egy gyökeres változás.

Célom az volt, hogy felfedezzük az Úrra való várás titkait, előnyeit, és hogy mindenki megéhezessen az Úrral való mélyebb, intimebb közösségbe, továbbá, hogy az imádságunk erőteljessé váljon, és az imádságig juthassunk a várahozás által, és elvegyük a vezetést tőle, és halljuk a hangját.

Hiszem, hogy ébredés előtt állunk, átmentünk sok tanításon, nem negyven napon keresztül, hanem sokkal több napon keresztül tanított minket Jézus Isten országáról, a Királyság titkairól. Mielőtt felment a Mennybe, ezt mondta a tanítványoknak:

„Mialatt együtt volt velük, megparancsolta nekik, hogy Jeruzsálemből ne távozzanak el, hanem várják meg az Atya ígését,” melyet hallottatok tőlem. Mert János vízbe merített, ti ellenben nem sok nap múltán Szent Szellemben fogtok bemezőlni.” Akik a parancsra egybegyűltek, megkérdezték őt: „Uram, a mai időben állítod-e helyre Izráelnek a királyságot?” Jézus ezt felelte nekik: „Az időtartamokat és időpontokat, melyeket

az Atya saját hatáskörébe helyezett, nem a ti dolgotok tudni, hanem azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, hatalmat fogtok kapni s mind Jeruzsálemben, mind Júdeában és Szamáriában el egész a föld széléig tanúim lesztek.” (ApCsel. 1,4-8)

És ők vártak. Meddig vártak? Amíg ki nem áradt a Szent Szellem ereje! Amíg fel nem ruháztattak mennyei erővel! Nem csak váraoztak passzívan, hanem imádkoztak, könyörögtek, virrasztottak, vártak az Úrra! Ez az igazi váraozás! A mi váraozásunknak is tüzesnek kell lennie, így lehet csak igazi ébredés, kitartó, állhatatos, buzgó könyörgések, váraozások kellene.

Nincs más út. Mi már megkeresztelkedtünk Szent Szellemmel, mégis várnunk kell az Úrra és nagyobb erejű kitöltetésére. Az Apostolok cselekedeteinek nincs vége, az első fejezetnek és a másodiknak pedig folyamatosan meg kell ismétlődnie a történelem folyamán. Nyilván nem pont ugyanúgy, mint akkoriban, de ez egy prófécia Jóeltől, és mindig működik és aktuális! Halleluja!

A váraozás győzelem!

A váraozás az azt jelenti, hogy készen vagyunk!

Végül a Lukács 12-ben szereplő példázat:

„Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is. Derekatok felövezve legyen, és lámpásokat égjen! Ti meg azokhoz az emberekhez legyetek hasonlók, akik urukat visszavárják. Ezeknek arra van gondjuk, hogy bármikor kerekedik is fel uruk a menyegzőből, amikor eljön és kopogtat, tüstént megnyissanak neki. Boldogok azok a rabszolgák, kiket az Úr, amikor megjön, ébren talál. Bizony azt mondom nektek, hogy körülkötöti magát, asztalhoz fekteti őket, hozzájuk lép és felszolgál nekik. Akár a második, akár a harmadik örváltáskor jönne is meg, ha úgy találja őket, boldogok azok. Ezt pedig tudhatjátok, hogy ha a gazda ismerné az órát, hogy mikor jó el a tolvaj, nem hagyná neki átvájni a házat. Ti is legyetek arra készen, hogy amely órában nem gondoljátok, akkor jön el az embernek Fia.”

Az Úrra való váraozáskor Jézus tehát azt tanítja, hogy aki várja az Urat, az azonnal meg tudja nyitni az „ajtót”. Nem kell neki idő, hogy rendbe szedesse magát, és a házat. Azaz a váraozó keresztény szentségben van végezetül. Aki várja Jézust, az megtisztítja magát és készül a találkozásra, és azon igyekszik, hogy semmi bűn, vétek ne legyen az életében.

Megjegyzés: „legyenek a derekaitok felövezve”:

Isten a kivonulásra készülődő zsidóknak adott hasonló parancsot (2.Móz. 12,11)

A férfiak által is hordott ruházat akadályozta a lábak szabad mozgását, ezért munkához, harchoz vagy hosszabb úthoz a ruhát feljebb húzva rögzítették. A kifejezés tehát kb. ennyit jelent: álljatok útra, harcra, legyetek munkára készen!

Forrás: Aratás Gyülekezet